

Romeinen 14: 1-15: 13: Aanvaard elkaar.

Orde van dienst:

Welkom.

Votum en zegengroet

Psalm 122: 1, 3

Gebed

Kinderen: Zacheus.

GK (oud) 141: 3 Lof eer en prijs zij God

Inleiding: verschillen.

Lezen: Romeinen 14: 1-15: 7

Zingen: Liedboek 975: 1, 2, 3

Preek

Opwekking 378 Ik wil jou van harte dienen.

Wet

Nieuw Liedboek 834 Vernieuw gij mij, o eeuwig licht.

Gebed

Collecte

Nieuw Liedboek 439 Verwacht de komst des Heren

Zegen.

Inleiding:

Nederland is een land vol verschillen. Mensen met allerlei kleuren. Talen. Dialecten. Verschillen in leeftijd. In opleiding. Verschil in godsdienst. Met of zonder hoofddoek. Mensen uit Marokko, China, Amerika en Suriname. Mensen van de VVD, de PVV of Groenlinks.

En we leven allemaal samen in dit kleine landje aan de zee.

We staan bekend als een tolerant land.

Tolerant.

Tolerant betekent: verdraagzaam. We verdragen elkaar. Geven elkaar de ruimte.

We leven in een vrij land en we moeten elkaar vooral vrij laten. Leven en laten leven.

Ook onze gemeente kent veel verschillen. In kleur. Taal. Leeftijd. De een is al jaren gereformeerd. De ander gaat ook graag naar New wine. De een vindt dat een orgel bij een kerkdienst hoort en psalmen. Een ander wil vooral dat de muziekgroep begeleidt en dat we ook veel liederen van Sela of uit Opwekking zingen. De een vindt, dat de Bijbel aan mannen én vrouwen ruimte biedt om te dienen als ouderling of predikant. De ander ziet dat helemaal anders.

Hoe moeten we daarmee omgaan? Met al die verschillen?

Moeten we elkaar 'tolereren'?

Verdragen? Vrij laten?

Nee.

De Bijbel geeft ons een veel mooier, dieper woord.

Het woord "aanvaarding".

Preek:

Toen we nog in Kampen woonden leerden we een man en vrouw kennen uit Amerika.

Hij was een sterke kerel. Had aan American Football gedaan en was in het Amerikaanse leger een echte commandant van een tankdivisie geweest.

We liepen vaak samen hard op de Zwarte dijk rond Kampen.

Ze waren later tot geloof gekomen en hij wilde meer weten. Nu studeerde hij theologie in Kampen. Soms pasten Aly en ik op de kinderen.

Als studenten dronken we graag een biertje, maar dat deed hij nooit. Hij vond dat je als christen geen alcohol kon drinken. Maar hij ging in die tijd wel makkelijk naar de bioscoop of op zondag naar het strand. Dat deden wij dan weer niet.

Er zijn verschillen. Sommigen kijken op zondag TV. Anderen niet.

In onze tijd gaan veel stellen eerst samenwonen en later trouwen. Toen wij trouwden was daar geen sprake van. Samenwonen noemden we 'hokken'.

Je kunt blijkbare verschillend denken over wat je als christen wel of niet mag doen.

In ons mondige Nederland merk je dat we elkaar dan snel de maat nemen en scheef naar elkaar kijken als een ander andere keuzes maakt. Op zondag tennist of naar voetbal gaat. Wel of geen hoedje draagt of rok. Vlees eet of juist niet. Voor of tegen de vrouw in het ambt is. Eén of twee keer naar de kerk gaat op zondag.

We praten vaak makkelijker over het gedrag dan over ons geloof en wat ons hart beweegt.

Ook in Rome waren de verschillen groot.

Het was in die dagen een wereldstad. Zoals Amsterdam of New York.

Alle kleuren en talen liepen daar rond. Van alles kwam er binnen. Grieken, Afrikanen, joden... Slaven en vrijen. De stad stond bol van de goden.

Rome was een bijenkorf. En ze leefden allemaal heel dicht op elkaar in houten huizen. Soms drie hoog. Stad vol lawaai. Geschreeuw. Ergernissen.

De eerste gemeente in Rome zat ook zo in elkaar.

Alle kleuren en talen kwam je ertegen. Slaven en vrijen. Arm en rijk. Jood en Griek.

Opeens zaten al die mensen bij elkaar in allerlei huisgemeenten.

Letterlijk vlak bij elkaar.

In de tijd daarvoor leefden ze langs elkaar heen. Vrijen gingen niet om met slaven. En armen niet met rijken. Mannen niet met vrouwen. De mensen tolereerden elkaar. Zolang je de keizer maar eerde.

Anders gezegd: iedereen leefde zijn eigen leven. Vaak in grote onverschilligheid.

Want het mooie woord 'tolerantie' kan zomaar een lelijke kant verbergen. Tolerantie is dan een mooi woord voor onverschilligheid. Liefdeloosheid.

Maar nu zitten ze opeens naast elkaar op een bank in een van de huizen. Ze aten met elkaar. Ze deelden het diepste van hun hart. Geroepen om elkaar lief te hebben.

Maar, ja, je voelt de problemen al komen.

In het begin gaat het wel, alles is nieuw, maar op een gegeven moment komt de irritatie. De stekelige opmerkingen. Het neerkijken. De praatjes. Het oordelen.

En Paulus klimt in de pen.

Zwakken-sterken.

Paulus noemt de groepen daar 'zwakken' en 'sterken'.

Wie dat precies zijn, weten we eigenlijk niet. Paulus vult die groepen niet met namen in.

Uit de brief kunnen we opmaken, dat het verschil ligt in de vrijheid, die Christus geeft.

Christus bevrijdt.

Niet alleen van onze zonden, maar ook van al onze afgoden. Onze angsten voor kwade machten. Alle regels, die we verzinnen om die machten tevreden te stellen. Onze offers en gewoonten. Onze taboes. Onze adat.

Zo waren er in Rome mensen, die christen waren geworden. Ze hadden de oude goden vaarwel gezegd en Christus als hun verlosser aanvaard.

Maar dat wil niet zeggen dat ze nu ook alle gewoonten los konden laten. Ze bleven vast zitten aan bepaalde vastendagen of feestdagen of aan het wel of niet eten van vlees. Het wel of niet drinken van wijn. In plaats van vlees aten ze groenten.

Zoals in onze dagen een moslim christen kan worden, maar nog geen varkensvlees zal eten.

Een jood zal kosher blijven eten en de sabbat houden. Een Moslim halal en een hoofddoekje.

Paulus noemt hen de '**zwakken**'.

Zij hadden die bijzondere regels en gewoonten nog nodig. Konden daar niet zomaar afstand van nemen. Het waren altijd de steigers geweest, die hun leven overeind hielden. Kleur gaven en zekerheid. Het waren jarenlang ingesleten tradities.

De '**sterken**' zijn die christenen, die de vrijheid, die Christus geeft helemaal konden omarmen. Zij hadden met de afgoden ook alle regels en gewoonten losgelaten. Zij hadden geen moeite met vlees eten of allerlei heilige dagen of regels. En ze vonden het maar vreemd, dat anderen die nog wel nodig hadden. Die waren in hun ogen onzeker. Twijfelend. Zwak. 'We zijn toch vrij!'.

Het lastige is nu, dat die twee groepen elkaar veroordelen. Uit elkaar groeien en de blijdschap verliezen.

Dat kan zomaar gebeuren in een gemeente: dat mensen kritische opmerkingen maken.

Je hebt verkering en je bent gaan samenwonen.

Maar een zuster zegt alleen maar heel vinnig tegen je: 'Je mag niet samenwonen!'. Punt.

Ze vraagt niet waarom. Ze vraagt niet naar je hart. Naar je geloof.

Hoe voelt dat?

Ja, dat je er niet bij hoort. Je bent niet goed genoeg. Ze vragen niet naar je hart.

En je verliest de blijdschap.

Afgewezen worden is de diepste pijn.

Met wie zou Paulus het eens zijn, denkt u?

Ja, met de sterken.

Christus heeft ons bevrijd. Zijn genade is genoeg. Dus al die regels en gewoonten hoeven niet. Het gaat niet om wat je eet of drinkt. Zelfs de besnijdenis hoeft niet meer.

Niets is op zichzelf onrein.

Je hoeft met je daden niets meer te verdienen. Je mag je angst laten varen. Je leeft in Gods liefde.

Maar dat wil niet zeggen, dat je anderen, die nog moeten groeien, mag veroordelen.

Paulus leert een andere weg.

Aanvaard elkaar, (...) want God heeft hem aanvaard. (vers 1-3)

Het woord 'aanvaarden' betekent 'hartelijke toenadering'. Die ander 'liefdevol opnemen in de kring'.

Het is dus heel anders dan 'tolereren'. In tolereren zit afstand. Onverschilligheid.

In aanvaarden zit liefde. Nabijheid. Je draagt de ander.

Zoals de verloren zoon door zijn vader werd omarmd en aanvaard. Terwijl hij nog stonk naar de varkens. Zoals Jezus hoeren en tollenaars aanvaardt, terwijl er nog veel moet veranderen.

Hij sluit ze in zijn hart.

Wie ben jij dan om die ander niet te aanvaarden?

Om kritisch te zijn. Te veroordelen. Neer te kijken. God aanvaardt hen!

Heel globaal zou je het zo kunnen zien.

Ik las bij een Engelstalige theoloog dit onderscheid.

Vaak gaat het zo in groepen zo: behaving > believing > belonging.

Dat is: gedrag > geloof > groep.

Dat betekent: we kijken eerst naar het gedrag. Naar de buitenkant. De kleren of de kleur. En als dat anders is, dan wijzen we de ander af. Hoort er niet bij.

Als iemand een Marokkaans uiterlijk heeft of een hoofddoekje draagt. Of voetbalt op zondag.

Als iemand een andere mening heeft. We nemen afstand.

Maar de Bijbel keert het om.

Als jij Christus aanvaardt, hoor je erbij. Dan mag je groeien in geloof. En door je geloof gaat je gedrag veranderen. En niet andersom.

Dus: oordeel niet. Aanvaard elkaar: je hoort erbij!

Laat iedereen zijn overtuiging volgen. (Vers 4-12)

Wat betekent dat?

Dat je het dus allemaal zelf moet weten? Dat het niet uitmaakt hoe je leeft en dat niemand daar iets van mag zeggen? Vrijheid blijheid?

Nee, helemaal niet.

Het is veel dieper. Veel erger.

Paulus zet ons voor God neer!

Hij bedoelt: niet jouw broeder of zuster in de kerk is jouw heer. God is jouw Heer. We zijn van hem.

En of je nu leeft of sterft, je bent van hem.

Als je vast of eet, je doet het toch om hem.

Om hem te eren.

Je bidt of vast toch niet voor de mensen? Je gaat toch niet naar de kerk voor de mensen?

Paulus bedoelt: het gaat er eerst om, dat je recht voor Hem staat.

Dat jouw hart, dat jouw geweten, naar God toe rust heeft. Vrede vindt.

Toen je besloot om samen te gaan wonen of toen je besloot om voortaan één keer naar de kerk te gaan of toen je nadacht over de vrouw in het ambt, heb je toen naar zijn wil gevraagd?

Toen je je TV of je computer kocht en een aansluiting op Internet nam, heb je toen nagedacht over een filter? Of kan alles gewoon bij je binnenkomen? In je huis en in je hart? Heb je aan je kinderen gedacht en waar zij allemaal naar kijken? Heb je de verleidingen overdacht?

Of kan het straatleven van Rome gewoon binnenkomen?

Heb je in de Bijbel gezocht naar wat hij van je vraagt? Heb je erom gebeden?

Of was jouw drijfveer alleen maar gemakzucht of de cultuur of jouw welvarende leventje?

Waar geloof je in? Wat voedt jouw geloof en de keuzes die je maakt? De offers die je brengt?

Wat mensen vinden is niet zo belangrijk.

Maar wat wel belangrijk is, is wat de HEER vindt. Want je bent van Hem

Paulus zet ons voor God neer.

Dat is wel wat anders, dan wat mensen zeggen.

Dat is veel dieper. Weegt veel zwaarder.

Geef geen aanstoot, maar bouw elkaar op. (vers 13-23)

Dat betekent niet, dat je nu dus niets met anderen te maken hebt.

Want dat zou je nu kunnen gaan denken: 'Iedereen moet zich naar God toe verantwoorden en niet naar de mensen om je heen. Je hebt dus niets met elkaar te maken!'

Maar Paulus snijdt die geachte meteen af.

Hij zegt in vers 13: "Laten we elkaar daarom niet langer veroordelen, maar neem u voor uw broeder en zuster geen aanstoot te geven en hun niet te ergeren".

Wat bedoelt Paulus?

Bedoelt hij dat je elkaar niet mag **ergeren**. Irriteren?

Je ergert je aan het orgel. Dus moet het orgel weg? Of je ergert je aan de muziekgroep, omdat die niet zuiver genoeg zingt, moet die dan maar stoppen? Je ergert je aan liederen van Sela of

Opwekking of juist aan de psalmen, moeten we die dan maar niet zingen? Of je ergert je aan aan het kindmoment, moet dat dan maar verdwijnen?

Dan wordt het wel heel stil en kaal in de kerk.

Want we hebben allemaal onze smaak en onze irritaties.

Pas op voor uw persoonlijke ergernissen, broeders en zusters.

Die kunnen heel beperkt zijn en op jezelf gericht. Daar kan de duivel wel wat mee. Het maakt je woorden zuur. Cynisch. Ergernis kan maken, dat je alleen nog maar denkt aan de dingen waar jij je op dat moment aan ergert en de boodschap en de blijdschap gaan aan je hart voorbij. Je praat niet over wat God jou wilde geven. Je praat over waar jij je aan ergerde.

De liefde keert het om en geeft de ander ruimte.

De liefde zegt: 'Nee, ik hou zelf niet zo van liederen uit het liedboek, vindt ze vaak wat te moeilijk, maar als jij ze graag zingt en daar blij van wordt, dan is het prima voor mij!'

Of: "Nee, ik zing niet graag Opwekking. Al die herhalingen. Maar als ik jou zo blij zie zingen, dan wordt ik daar ook blij van! Ik vind het zo mooi als ik jouw gezicht zie stralen".

De liefde ergert zich niet zo gauw. De liefde is blij als de ander blij is.

Het gaat hier bij Paulus dan ook niet om ergernis of irritaties.

Het gaat om aanstoot geven. En dat is heel wat anders.

Want je kunt door jouw keuzes anderen in verwarring brengen. In verleiding.

Een aanstoot is iets waar je over valt. Een steen voor je voeten waar je hard door struikelt.

Bijvoorbeeld: Jij kunt voor jezelf vinden, dat je best wijn mag drinken. Daar zegt de Bijbel op zichzelf niets slechts van. En ik drink met mate en wordt dus nooit dronken of zo.

Ja, maar het kan zijn, dat jouw broeder naast je dat wel moeilijk vindt.

Hij heeft een leven vol drank en pijn achter zich. Hij was verslaafd en is door die verslaving zoveel kwijt geraakt. Zijn werk. Zijn gezin. Zijn eigenwaarde.

Hij is tot geloof gekomen en leeft van de liefde van God. Zijn vergeving heeft hem bevrijd. Mooi!

Maar wat doe jij?

Je gaat met hem uit en je bestelt een glas wijn of bier voor hem.

"Eentje kan geen kwaad!", zeg je lachend.

Maar voor jou vriend is dat anders. Voor hem is dat ene glas het begin van een hele rij glazen. Van terugvallen. Van de pijn die daarvan komt. De schaamte.

Jij bent misschien 'sterk' als het om drank gaat. Maar jouw vriend is op dat punt heel 'zwak'.

En dan wordt jouw leuke avond zijn val. Jouw vrijheid zijn gevangenis. Jouw gelijk wordt zijn strik.

Je bent een aanstoot.

Door jou valt hij terug in zijn oude leven.

Dat is een aanstoot.

Dat jij een ander tot zonde verleidt. Je bent de steen waar die ander door struikelt.

De liefde draait het om.

Als jij door je verleden moeite met drank hebt, zal ik geen druppel drinken.

Ik wil je juist steunen.

Met je praten. Voor je bidden.

Ik wil niet dat je over mij valt. Ik wil dat je door mij groeit. Opgebouwd wordt.

Aanvaard elkaar zoals Christus jullie aanvaard heeft.

Aanvaard elkaar.

Weet u nog wat dat betekent?

Dat is: 'hartelijke toenadering'. Je omhelst de ander. Neemt hem op in de groep.

Paulus zegt dan ook niet 'verdraag elkaar'. Maar aanvaardt elkaar.

Er staat dus niet dat je nu ook meteen de **mening** van de ander moet aanvaarden.

Nee, je aanvaardt die ander ook al denkt hij anders dan jij over de dingen. Is hij wél tegen of vóór de vrouw in het ambt. Eén of twee keer naar de kerk. Sporten op zondag.

Bij mensen is dat vaak anders: ik wil vooral omgaan met mensen, die hetzelfde vinden als ik. En dat is natuurlijk makkelijker. Dan heb ik altijd gelijk.

Maar Paulus zegt niet dat we elkaars mening moeten aanvaarden, maar de persoon. De mens. Wat hij ook is. Aanvaard elkaar.

Moeilijk?

Ja.

Mensen kunnen elkaar de tent uitvechten als de meningen verschillen.

Kijk maar naar de politiek.

Kijk naar de kerkgeschiedenis. Wat een hete hoofden vaak en wat een koude harten.

Daarom staat er iets bij: "Aanvaard elkaar, zoals Christus jullie aanvaard heeft".

Zoals Christus jullie aanvaard heeft.

Hoe deed hij dat?

Keek hij eerst hoe je eruit zag? Of je wel keurig leefde? Naar de wet en met goede manieren?

Nee, helemaal niet.

Hij aanvaardde jou eerst als mens.

Hij stak zijn hand naar je uit, toen je nog in allerlei zonden leefde. Je was zelfs een vijand van God. Je leefde in overspel. In roddels. En toch heeft hij je niet afgewezen.

Hij wilde zelfs voor je sterven en al jouw domme zonden bedekken.

Denk aan Zacheus. Die kleine hoofd tollenaar.

Hij zat verborgen tussen de takken van de boom. Hij wilde Jezus wel zien, maar hij wilde geen ontmoeting. Hij had al een god. Zijn geld. Hij hield afstand.

Maar Jezus zag hem wel.

Liep Jezus voorbij?

Nee, hij keek omhoog, noemde zijn naam en zei: "Vandaag wil ik bij jou komen eten Zacheus!".

Jezus bedoelde: 'Jij bent een kind van Abraham, Zacheus. Je hoort bij mij en bij God'.

Toen ze bij Zacheus thuis aan tafel zaten, sprak Jezus met hem. Totdat Zacheus opeens opstond en zijn zonden beled. Hij wilde anders gaan leven: hij gaf terug wat hij teveel had betaald. En schonk de rest weg aan de armen. Zijn leven, zijn gedrag, veranderde.

Aanvaard elkaar, zoals Christus jullie aanvaard heeft.

Hij bedoelt: Jezus moest toch ook jouw zwakheden bedekken. Jouw eigenwijsheid.

Wie ben jij dan dat je neerkijkt op een ander? Dat je cynisch reageert op van alles in de kerk?

Dat jij die broeder of zuster niet aanvaardt?

Aanvaard elkaar zoals Jezus jullie aanvaard heeft.

Dat bewaart voor grote woorden.

Het maakt dat je gaat dienen.

Het maakt, dat je samen gaat zingen.

Over Gods liefde.

Amen.